

nytte den Tid, de vare svangre, til at lade sig underholde af Børnesfaderen, idet vi antog, at naar der staaer, at hun skulde have mindst Halvdelen erstattet af de Udgifter, som Barselsfærden medførte, og at naar det var overgivet Øvrigheden at bestemme den Erstatning, vilde Øvrigheden tage Hensyn til saadanne Udgifter, som en Kvinde kunde have havt ved sin sygelige Tilstand inden Fødselen, saaledes, at det i Virkeligheden fører til samme Resultat. Derfor maa jeg tilstaa, at jeg ikke ser, at der i det Punkt kan gøres nogen væsentlig Indvending mod Mindretallets Forslag. Naar der fremdeles blev gjort gjældende, og ligesaa før af den ærede Ordfører, at han ikke kunde se, at der var nogen Fare for, at Hvertallets § 2 eller det oprindelige Lovforslags § 2 skulde indeholde Opfordring til Uædelighed, da det dog var usikkert, om en Kvinde kunde faae udlagt en Børnesfader, vil jeg gøre opmærksom paa, at det heller ikke er Mindretallets Mening, at det skulde indeholde en Opfordring til Uædelighed, men Meningen med vor Redaktion af Forslaget var den, at vi vilde bibeholde en lille Smule blot, som skræmmede tilbage fra Uædelighed, og at dette Bidet ikke skulde fjernes. Saaledes har jeg for mit Bedkommende opfattet det. — Naar det endelig er blevet gjort gjældende, at der blev taget Hensyn til Kvinders Værdighed, og at det er overmaade vanskeligt at afgjøre, hvorvidt en Kvinde er værdig eller et, og naar der bliver anført Tilfælde, hvor en Kvinde fødte første Gang og dog var i et saadant Forhold, at hun kunde siges at være mindre værdig end Kvinder, som føde gjentagne Gange, vil jeg tillade mig at minde om, hvad jeg udtaalte allerede under første Behandling, at efter min Mening er der en kvalitativ Forskjel paa den unge Kvinde, særlig som føder første Gang, fordi hun er bleven forført af en Bedrager, og saa den Kvinde, der har prøvet, hvad det vil sige, og saa dog lader sig forføre igjen. Det er den Forskjel, jeg mener, at et Lovforslag, der udgaar fra den danske Rigsdag i denne Sag, skulde betone, nemlig, at vi ere villige til at gøre Alt, hvad vi kunne, for den Kvinde, der bliver forført af en samvittighedsløs Bedrager, men at vi derimod ikke ville give Bestemmelser, som i alt Fald efter det Mindretals Mening, som jeg repræsenterer, kunde bidrage lidt til at fjerne de Skranker, der ere reiste for Uædeligheden. Det følger af sig selv, at det vilde være let at fremdrage saadanne Forhold, hvor en Kvinde, der føder første Gang, i Virkeligheden er mindre værdig end en Kvinde, der føder

anden Gang, men Sagen er jo den, at man maa sætte Grændsen et Sted. Det har været vanskeligt for os at finde nogen anden Grændse at sætte. Jeg kan for mit Bedkommende udtale, at den Fjytning af Grændsestjeldet, som den ærede Taler, der sidst havde Ordet, foreslog, nemlig, at den indskrænkende Bestemmelse kun skulde gjælde for den Kvinde, som havde født med en anden Mandsperson end første Gang, kan jeg gaa ind paa.

Bloug: Det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Mindretallet ligesom ogsaa den næstsidste Taler og flere af de andre Talere ere noget tilbøielige til at betragte den Understøttelse, som i § 2 er tillagt den Kvinde, der føder et vægte Barn som en Slags — hvad skal jeg kalde det, som en Slags Belønning, fordi hun havde forset sig. Det, der hele Tiden er Tale om, er i alt Fald, at kun den kvalificerede Kvinde burde have denne Understøttelse. Men Understøttelsen er ganske simpelt et Tillæg til Alimentationsbidraget, om man vil, en Bøde, der ydes af Faderen, og idet er en billig Bøde, fordi der overhovedet ikke kan fødes et Barn uden Barselsfærd, og en saadan Barselsfærd er for den arbejdende Kvinde en stor Ulykke, idet den for længere Tid gjør hende udhygtig til Arbejde. Al denne Frygt for, at en Kvinde, der ikke i enhver Henseende er helt værdig til Understøttelse — det er man jo en Gang nu ikke, naar man har faaet et vægte Barn, det beder jeg specielt fastholdt — skal faae en Belønning, tillader jeg mig at kalde en lille Smule sentimental. Man har villet indrette det saaledes, at det kunde passe paa Enhver, baade paa den, der føder første Gang, og den, der føder anden Gang under undskyldelige Forhold, og den, der gjør en Levevei af at føde Børn. Det lader sig ikke gjøre i en Lov, og der er heller ikke nogen Grund til at tage Hensyn til de særlige aparte Tilfælde, det maa jo paaligge Øvrigheden at skønne om, hvormeget der kan tilkomme Bedkommende, at skønne om, jeg vil ikke sige hele hendes Færd, skjøndt ogsaa det indrømmer man, men hele den sørgelige Tilstand, hvori hun ved denne Fødsel af et Barn er fat. Om saadan Fødsel er meget indgribende, eller om den er mindre indgribende, eller om den, hvis man endelig vil det, er en Levevei, det maa Øvrigheden skønne om og derefter gjøre Understøttelse større eller mindre, men at indrette Loven saaledes, at den passer paa alle mulige høiere og lavere Grader af Skyld og Uskyld, der kan ligge i disse Tilfælde, det tror jeg